

Zatracenec

Napsal Tuxik, 8.5.2013

Provazy a řetězy byly pevně přidělány ke končetinám. Ještě jsem se ujistil, zda-li jsou popruhy plně utaženy. Hlediště bylo přeplněné, nikdo si prostě nenechal ujít možnost vidět veřejné popravy. Popravdě, bere se to jako forma zábavy, společná jak pro nižší, tak vyšší vrstvu. Někdo by mohl tvrdit, že to bourá rozdíly mezi šlechtou a plebejci, ale popravdě řečeno, nejedná se o nic jiného, než zvrácenou zábavu, která se opírá o smrt druhých. Nic není zábavnějšího, než vidět rozčtvrcená těla, rozpáraná břicha ze kterých vylézají střeva, nebo velmi oblíbené živé pochodně. Baví se tím všichni až na mě, ale já to musím dělat a na výběr nemám.

Ve chvíli, kdy se narodíte otci, který je ve společnosti označen jako zatracenec, stáváte se jím automaticky také. Aneb jak říkají, tvor bez duše, nemůže zplodit tvora s duší. Aby každý věděl, co za zrůdu ve skutečnosti jste, dávají vám už jako batoleti vypálit na čelo znamení, které si ponesete až do své smrti. Jste-li pegasus, utrhnou vám křídla a jako jednorožci vám odříznou roh. Pokud byste sestavili společenský žebříček, tak my zatracenci se budeme nacházet několik metrů pod zemí, dokonce i otroci jsou nad námi.

Rodíme se jen pro jednu věc, zabít ostatní pro zábavu druhých. Ale aby nikdo nic neřekl, tak i my máme možnost volby. Můžeme takto konat jako gladiátoři, kteří se na život a na smrt utkávají s jinými zatracenci, nebo se můžeme stát katy, jako jsem já. Neustále přemýšlím, jestli by nebylo jednodušší být gladiátorem, jelikož bych byl už dávno mrtvý a osvobozený od tohoto odporného života.

Otroci slouží především na vykonávání různých prací, či pro potěšení svých pánů. Nemají práva a majitelé si s nimi mohou doslova dělat, co chtějí. Být otrokem není o moc lepší než být zatracenec, ale existují typy lordů, kteří se o své otroky dokonce i starají. Bohužel tohle jsou jen vzácné případy. Ve většině případů si hřebci na vysoké noze shání pěkné klisní otrokyně, které pak neustále vomrdávají, dokud z něj nestříká semeno a z ní zase krev.

Pak tu jsou všichni, kteří žijí mimo města. Jedná se většinou o rolníky, z valné většiny zastoupeni zemními poníky. Jakožto zemní pony také nemáte moc na výběr. Nejste obdařeni

křídly ani magickým rohem, a proto budete chápáni jako méněcenní. Nemáte-li majetek, jste bráni jako spodina.

Pak tu je měšťanstvo. Zde najdete vše, ale především se tu pohybují jednorožci. Drží si ty svoje rohy vysoko vztyčené a myslí si o sobě bohové vědí co. Silně pochybuji o tom, že s nimi dokáží vůbec čarovat. Dle mě jim slouží především k tomu, aby si mohli vzájemně lépe lézt do zadků a k prováděný různých odporných sexuálních praktik. Pouze jednorožci se mohou ucházet na úřední pozice, či se dostat na velevážené posty.

Armádu tvoří hlavně pegasové. Už od dětství jsou trénováni k boji a slabí jedinci, jsou odvedeni do otrokářství, kde jim jsou následně zastřiženy křídla. Jeden by se divil, proč se vlády nezmocní oni, když tvoří největší část vojenské síly. Důvod je jednoduchý, kromě boje nic jiného neumí a kdyby převzali moc, vedlo by to okamžitě k jejich konci, hlavně díky nedostatku vypěstované potravy.

Dav diváků jásal, řval a tleskal. Z dnešní show byl opravdu nadšený. Už jsem jim předvedl páráni břich a drcení hlav z nichž mozek doslova vylétl ven. Všichni skandovali “smrt, smrt, smrt”, nikdo se nemohl dočkat, až uvidí čtvrcení.

Odsouzený byl úplně bílý. Už jsem popravil mnoho hřebců, klisen, dokonce i dětí, беру to jako práci, kterou musím dělat. Bohužel o tom začínám v poslední době hodně přemýšlet a dovádí mě to k šílenství. Všechny ty prosebné tváře odsouzených, které doufaly, že je pustím a nechám jít... bohužel já o tomto nerozhoduji.

Přesunul jsem se k páce, uchopil ji a čekal na signál regionálního správce, který pohodlně ležel ve své kóji. Vstal, přišel blíže k okraji balkónu, aby jej šlo lépe vidět a rozmáchl svá kopyta. Skrze arénu šel slyšet nadšený řev diváků, kteří už netrpělivě čekali na podívanou. Správce zvedl jedno kopyto do vzduchu. Uchopil jsem páku a čekal. Napínal všechny v hledišti, kteří se už nemohli dočkat. Mávl a já jsem za páku zatáhl.

Začaly se napínat řetězy připevněné k levé noze. Šlo slyšet jak jednotlivá kolečka ve stroji pracují. Noha se začala natahovat a odsouzený hřelec zatínal zuby, aby potlačil silnou vznikající

bolest. Každý jeho sval na tváři byl napnutý, až z toho zrudl. Netrvalo dlouho a noha se odtrhla od kyčle a z rány vytryskl proud krve. Řval bolestí, zatímco dav jásal nadšením. Já to celé tiše pozoroval. Začala se natahovat druhá noha. Po tváři mu tekly slzy. Snažil se sebou házet, ale pevně utažené řemeny mu nedaly možnost se pohnout. Druhá noha se odtrhla od těla a dav opět blaženě zajásal. Ležel tam připoután, bez nohou a jakékoliv naděje. Krátkou dobu se nic nedělo. V oblasti kyčlí vysely cáry masa, ze kterých se hrnula krev. Jeho výraz se náhle zdál mnohem klidnější. Neustále to samé dokola. Zprvu se s tím odsouzcením snaží bojovat, pak se pokouší utéct. Nakonec se se svým osudem smíří a poslední moment věnuje rozjímání nad svým životem. Stroj se dal opět do chodu a začal napínat zbývající končetiny. Neřval. Buď to je se svým osudem naprosto smířený, nebo je dávno mrtvý. Přední nohy se natahovaly, až se nakonec oddělily také. Zbyla hlava, tělo a nadšeně skandující dav.

Večer jsem strávil jako každý jiný po této akci, totálně jsem se vožral v domněnku, že se mi podaří ten hnus spláchnout v alkoholu. Po všech těch letech vám veškeré popravky a mučení přehltnu hlavu natolik, že neustále před sebou vidíte tváře vašich obětí, plné strachu a bolesti. Zlil jsem se tak moc, že jsem ani nebyl schopen stát pevně na zemi. Celý svět byl rozmazaný a neustále se kroutil a poskakoval, ale ty tváře jsem viděl stále jasně a zřetelně.

Když už se neúčastním poprav, tak získávám doznání z podezřelých. Celé to je nesmysl. Něco si na vás vymyslí, pak vás předvolají k soudu a když se nepřiznáte tam, jdete na mučidla, kde z vás doznání stejně dostanou. Vlastně ho z vás dostanu já, ale nejsem ničím jiným než nástrojem, který používají autoritáři.

Ironie. Vražda je chápána jako trestný čin, ale zabíjení se stalo největší zábavou společnosti. Aby si nikdo neposkrvnil svoji "čistou" dušičku takto odporným činem, tak my zatracenci zabíjíme místo nich. Vydání rozkazu k popravě se zřejmě jako hřích nebere. Dokud nemáte krev na kopytech, jste bez poskvrny, slova přeci nikdy nikoho nezabily.

Připravoval jsem nástroje v mučírně. Našel se další naivní pony, který bláhově věří, že existuje spravedlnost. Do místnosti dorazil soudce, jeho zástupce a písař, který vedl záznamy z

líčení. Usadili se do lavice a soudce pokývl strážím, aby přivedli podezřelého. Z chodby šly slyšet pomalé kroky, doprovázeny řinčením řetězů. Vešli do místnosti a já se mohl seznámit s mou další obětí.

Nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Tohle zjištění dokonce zlomilo moji chladnou netečnost. Přivedli pěknou mladou bílou klisnu s nebesky modrou hřívou, s nádhernýma zelenýma očima a s velkým mateřským bříškem. Talo mě to do srdce. Oni chtějí mučit ji? Vždyť tady nesoudí jednu osobu, tady soudí dvě naráz a druhá ještě ani neměla možnost cokoliv nekalého provést. Byl jsem naprosto omráčen. K tomuhle jsem ještě nucen nebyl.

Strážný ji surově hodil přede mě na zem. Dopadla velmi tvrdě. Popadlo mě nutkání chytit ji za kopýtko a pomoci ji vstát, ale to jsem si nemohl dovolit. Ležela u mých nohou, celá špinavá a po jejím těle se táhlo nespočetně mnoho modřin. Ležela na zemi. Neměla sílu vstát. Plakala. Já... já... chtěl bych ji nějak pomoci, ale nemohl jsem.

“Nech proces započne,” oznámil soudce. Strážný ji hrubě chytil za hřívu a postavil na nohy. Hlavu měla sklopenou a skrz místnost šlo slyšet její vzlykání.

“Mariano Sanctová, byla jste nařčena, že jste strávila noc s hřebcem jiným, než ke kterému jste přísahala doživotní věrnost. Existují dokonce svědci, kteří potvrdí, že vás na ulici viděli obcovat se zeleným hřebcem, který rozhodně neodpovídá profilu vašeho manžela, jehož barva je oranžová. Jste tu, abyste vyřkla své doznání k onomu činu,” prohlásil soudce, který se následně otočil na mě, “můžete začít.”

Celé je to tedy na mě. Budu ji muset mučit tak dlouho, dokud z ní nedostanou doznání. Existuje jen jedna možnost, jak lze dokázat svoji nevinu - smrt, protože jen bohové jsou schopni dát nevinnému tolik síly, aby se nepřiznal k něčemu co neprovedl, za což jeho duše zůstane čistá a skončí tak v zemi zaslíbené.

Gestem jsem pokynul strážcům, aby ji přivázali ke stolu. Zatímco tak činili, já se mezitím rozmýšlel nad tím, jaké nástroje použiji k jejímu mučení. Nechtěl jsem ji ublížit, jen chci aby se přiznala. Nejhorší na tom je, že pokud se soudci nebude líbit můj způsob mučení, může mi nařídít použití konkrétního nástroje. Klisna byla připoutána. Rozhodl jsem se pro cestu ohněm, který působí mohutnou bolest, takže jsem předpokládal, že takto křehké stvoření přimějí k přiznání co nejrychleji.

Vzal jsem kovovou tyč, jejíž konec jsem doběla rozžhavlil. Přistoupil jsem ke klisně a ještě než jsem začal, ukázal jsem jí ten rozžhavený kus železa. Doufal jsem, že ji to nažene strach, který ji přinutí se doznat ještě než vůbec začnu. Zorničky se jí zúžily a její dech byl velmi rychlý. Dýchala dokořán otevřenými ústy. Sledovala rozžhavenou tyč, sledování bylo vše, co udělala. Nezbyvalo mi tedy nic jiného než začít. Přiložil jsem doběla rozžhavený konec na její hrudník. Bylo slyšet silné syčení škvařícího se masa. Klisna řvala bolestí. Oddálil jsem tyč. Klisna zhluboka oddechovala.

“Přiznáváte se, že jste smilnila s cizím hřebcem?” naléhal soudce, ale klisna na jeho slova nereagovala. Opět jsem tedy přiložil tyč. Místnost zaplavil řev. Přestal jsem a nechal klisnu opět popadnout dech.

“Přiznáváte se, že jste smilnila s cizím hřebcem?” zopakoval svoji otázku soudce. Dával jsem nažhavit tyč a doufal, že mezitím klisna nebere sílu k doznání. Práci mi rozhodně neulehčuje a moje svědomí mě začíná tížit. Vědění, že se v jejím břiše skrývá drobeček a já mučím jeho matku, mě zevnitř trhalo na kusy. Pokračoval jsem tedy. Čerstvě rozžhavený kov ji působil příšernou bolest. Skrze místnost se hrnul uši drásající křik a pach spáleného masa.

“Přiznáváte se, že jste smilnila s cizím hřebcem?” opětovně zopakoval svoji otázku soudce. Po její tváři tekly potoky slz. Teprve až se trochu zklidnil její dech, odhodlala se na otázku soudce zareagovat:

“Já ... já jsem s nikým dobrovolně nesmilnila,” ve své řeči měla mnoho pauz, “na ulici jsem potkala cizince ... začal mě obtěžovat a ... já se mu bránila ale ... měl velkou sílu ... bil mě ... když jsem se nedala .. bil mě více ... ležela jsem na zemi ... a on do mě hrubě pronikal ... křičela jsem ... nikdo mi nepomohl.”

“Do prdele vždyť ona za to nemůže! Nějaký kretén ji znásilní a vy ji tu soudíte za nevěru. Kdybyste radši chytili toho zkurvysyna, ale na to máte evidentně moc vystříkané mozky! Vždyť tu kurva soudíte matku nenarozeného dítěte! Sakra rozhodujete tu o ještě nenarozeném životě! Uvědomujete si to vůbec?!” přesně tato slova se mi prohnala hlavou a měl jsem sto chutí je zařvat nahlas.

Soudce její odpověď moc nepotěšila otočil se k písaři a pověděl mu:

“Výpověď obžalované nezaznamenávejte, uveďte tam, že se stále vyhýbá odpovědi na otázku.”

Pisař pokývl hlavou a přesně tak učinil..

“Dejte ji na skřípec, snad ji přivede k doznání,” pravil ke mně. Přesně tohohle jsem se bál. Její výpověď jen soudce podráždila a on si to teď musí vynahradit. Stráž ji sundala ze stolu a přivázala ke skřípci. Je statečná, to musím uznat, ale akorát se zbytečně trápí. Přišel jsem ke kolu. Soudce opět zopakoval svoji stupidní otázku na kterou stačí odpovědět pouhé “ano” a máte klid:

“Přiznáváte se konečně, že jste smilnila s cizím hřebcem?” Opět se nepřiznala.

Začal jsem tedy otáčet kolem a provazy počaly napínat její končetiny. Bojovala s bolestí. Křičela. Vždy jsem kolem pootočil jen lehce a dal ji prostor k přiznání, ale ona se k ničemu neměla. Takhle jsem pokračoval ještě několikrát. Její tělo se začalo více a více natahovat. Dělán to velmi nerad, ale evidentně je přesvědčena, že může vyhrát. Přestal jsem. Ublížil jsem jí už dost a napadlo mě, jestli se do toho vši silou neopřít a radši ji rovnou nezabít a dopřát jí tak ránu z milosti.

“Přiznáváte se, že jste smilnila s cizím hřebcem?” zeptal se ji podrážděný soudce.

“Ano přiznávám se ke všemu! Přiznávám se, že jsem to po něm vyžadovala, chtěla jsem aby mě zneužil, chtěla jsem takto zneuctít manželovo jméno,” začala ze sebe chrlit jednotlivá slova.

“Výborně. Zapište její výpověď a vsad'te do žaláře, za několik dní jí čeká poprava rozpáráním,” vydal svůj verdikt soudce. Stráž ji sundala ze skřípce. Byla natolik vysílená, že se neudržela na nohou. Do cely ji odtáhli po zemi.

Celé dny jsem nemohl spát. Furt se mi to honilo v hlavě. Viděl jsem už mnoho nespravedlností, ale tohle se mě dotklo velmi silně. Jednou v noci jsem se rozhodl provést něco, co jsem za celý život nikdy neudělal, jelikož je to protizákonné - promluvím si s odsouzeným. Do žaláříkova pití jsem dostal uspávací. Nějakou dobu mi trvalo, než jsem ji našel. Do cel byli vsazeni všichni, které jsem mučil. Když mě zahlédli, utekli do kouta, naháněl jsem jim hrůzu.

Všichni ve mně vidí to největší zlo, nikdo už nepřemýšlí nad tím, že jsem jen loutkou v rukou zvráceného loutkaře.

Našel jsem ji. Ležela na podlaze, otočená zády, skrčená a jedním kopýtkem hladila svoje mateřské břicho. Udělalo se mi špatně. Stále jsem si neodpustil, že jsem to byl já, kdo ji mučil a za dva dny ji budu popravovat. Sledoval jsem ji skrze mříže. Nemohl jsem se odhodlat k jejímu oslovení, až tak silně mě tížilo svědomí. Byla opravdu krásná.

Vzpomněl jsem si, jak mi před několika lety za moje služby nabídli klisní zatracenkyni se kterou bych mohl zplodit potomky. Odmítl jsem. Nechtěl jsem do tohoto zkaženého světa přivést dítě, které by navíc muselo nést osud zatracenců. Když ji ale sleduji, jak tam leží hladíc své břicho, obměkčilo mě to a bylo to poprvé v životě, co jsem si pomyslel, že by bylo fajn mít vlastní dítě. Poprvé jsem uronil slzu.

“Chci s vámi mluvit,” zašeptal jsem.

Klisna se otočila. Vyděsila se ve chvíli, když zjistila, kdo to na ní promluvil. Přesunula se do rohu cely, kde se následně krčila. Přiložil jsem kopyto k ústům a naznačil, aby byla potichu. Druhým jsem se opíral o mříž. Pokračoval jsem:

“Hodně riskuji. Neměl bych tu vůbec být, ale potřebuji si s vámi promluvit.”

Klisna mě pozorovala svými zelenýma očima.

“Víte, chci se vám omluvit za vše, co jsem vám provedl. Chápu, že tato slova jsou pro vás prázdná, ale svědomí mě opravdu tíží. Tuhle práci dělám velmi nerad, ale bohužel jsem se narodil špatnému otci.” Na chvíli jsem přerušil svoji řeč, sklopil jsem hlavu a pokračoval: “Tenhle svět mě naprosto ničí. Takové nespravedlnosti a záliba v krvi a násilí. A za dva dny mám vykonat vaši popravu. Vždyť je to nefér vůči tomu maličkému.” Ukázal jsem na její břicho.

Klisna přišla k mříži, chytla mě za kopyto a naléhavě řekla:

“Pomozte mi prosím. Vše co jen chci, je postarat se o toho drobečka, držet ho v náručí, chovat ho. Naléhavě vás prosím, pomozte mi utéct. Jsem odsouzená jen za to, že jsem neměla dost síly se ubránit, snažně vás prosím, pomozte mi.”

Její oči se zalily slzami. Nevěděl jsem jak zareagovat:

“Já ... já bych vám velmi rád pomohl, ale za to by mě čekala poprava.”

“Vždyť vás ta práce unavuje, copak byste nechtěl pro sebe kousek klidu?” naléhala klisna.

Má pravdu. Život mě nebaví, přímo jej nesnáším! Viděl jsem už mnoho rozčtvrcených těl, na kaši rozdrcených hlav, z břich vylézajících střev a ohořelých zbytků. Hledal jsem vykoupení v alkoholu a teď mám možnost udělat za tím vším jednu velkou tlustou čáru. Ze všech těch životů, co jsem zmařil, mám nyní možnost dva zachránit.

“Počkejte tu,” řekl jsem bílé klisně a odešel. Volala na mě: “Počkejte, kam to jdete?” Avšak já jsem spěchal. Dorazil jsem ke spícímu žalárníkovi. Popadl jsem pohrabáč ležící u krbu. Rozmáchl se a vši silou mu jej vrazil do lebky, která se roztříštila vejpl. Ohodila mě krev a kusy jeho mozku, ale ten parchant si to zasloužil. Víím, že tu po nocích znásilňoval odsouzené klisny. Ukájel se na nich. Dnešní noc bude všem nespravedlnostem učiněno za dost.

Vzal jsem mu klíč a vrátil se k cele. Odemkl ji, popadl klisnu a řekl:

“Pojďme, nemáme času nazbyt. Dostanu vás z města.”

Jako zatracenci máme jednu výhodu, máme vlastní uličky, jelikož máme zakázáno pohybovat se mezi ostatními poníky. Uličkami jsem nás prováděl skrze město, až jsme dorazily ke vstupu do kanálové stoky. Skrz splašky jsme si prošlapali cestu ven z města. Svoboda, konečně svoboda!

“Teď je to jen na vás. Přeji vám hodně štěstí,” řekl jsem ji na rozloučenou.

“Prosím pojdte se mnou,” naléhala na mě klisna a zároveň mě chytila za moje kopyto.

“Utečme spolu. Velmi si vážím toho, co jste pro mě udělal. Prosím, pojdte se mnou. Můžete mému dítěti být náhradním otcem” její hlas se chvěl a v jejích očích šlo vidět, že to myslí upřímně.

“Rád bych, ale nemohu,” odpověděl jsem a ukázal na své čelo, na němž bylo vypálené znamení zatracenců. Každý by mě poznal. Klisna to pochopila.

“Smím alespoň znát vaše jméno?”

Na jméno se mě nikdy nikdo neptal a upřímně, už si ho ani nepamatuji, něco jsem si tedy vymyslel:

“Kayle, jmenuji se Kayle.”

“Kayle? Pěkné jméno. Pojmenuji po vás své dítě až se narodí.”

“Já ... to je od vás milé,” usmál jsem se. Tahle informace mě velmi zahřála u srdce. Možná nikdy nebudu mít vlastní dítě, ale jedno jsem zachránil a ještě bude nést moje jméno (ačkoliv smyšlené).

Klisna se hluboce podívala do mých očí a já se zahleděl do jejích. Chvěl jsem se. Byl to kouzelný okamžik. Divoce a láskyplně jsme se políbili. Odtrhl jsem ji od sebe a naléhal na ni, aby už šla. Ještě několik minut jsme se dívali jeden druhému do očí, ale nakonec se klisna otočila a odešla. Sledoval jsem ji jak mizí v dálce. Bílá s nebesky modrou hřívou a dítětem na cestě.